

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽi/46/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013201131
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8013201131.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: CORS spol. s r.o., so sídlom v Prešove, Jesenná č. 8, IČO: 36 467 057, zastúpeného JUDr. Michalom Feciľakom, advokátom so sídlom v Prešove, Jesenná č. 8, proti žalovanému: Primátor Mesta Prešov, so sídlom v Prešove, Hlavná č. 73, zastúpeného JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom v Prešove, Sládkovičova č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 5. novembra 2013 č. V.15917/2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 5. septembra 2014 č. k. 2S/49/2013-62, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/49/2013-62 z 5. septembra 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 5. septembra 2014 č. k. 2S/49/2013-62 postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozhodnutia len „O.s.p.“) zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 5. novembra 2013 č. V.15917/2013, ktorým žalovaný konajúc podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) a podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Mesta Prešov, Mestského úradu v Prešove z 24. septembra 2013 sp. zn. V. 14389/2013 o odmietnutí poskytnúť informácie žalobcovi na základe žiadosti o sprístupnenie informácií tak, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie a odvolanie žalobcu zamietol.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že „z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že žiadosťou zo dňa 17.09.2013 žalobca podľa zákona o slobode informácií požiadal mesto Prešov ako osobu povinnú podľa § 2 citovaného zákona o sprístupnenie nasledovných informácií:

- predloženie vyúčtovaní hodinových odmien, časových špecifikácií, resp. výkazov odpracovaných hodín k faktúram predloženým Petrovi Jarkovskému listom č. 93739/2013/V. zo dňa 05.06.2013, ktoré mali mestu Prešov predložiť advokáti pri vyúčtovaní odmien spolu s faktúrami v zmysle predložených zmlúv a dohôd o právnej pomoci za obdobie od 01.01.2004 do 30.04.2013.

Svoju žiadosť odôvodnil tým, že dňa 06.06.2013 bola Petrovi Jarkovskému-CORYN doručená odpoveď na jeho žiadosť zo dňa 13.05.2013, ktorou žiadal o predloženie všetkých zmlúv o právnej pomoci, resp. o poskytovaní právnych služieb, ktoré mesto Prešov uzavrelo s advokátmi, resp. advokátskymi kancelárkami od 01.01.2004 do 30.04.2013 a o predloženie všetkých faktúr, resp. daňových dokladov, na základe ktorých v zmysle uvedených zmlúv alebo vzťahov mesto Prešov týmto advokátom, resp. advokátskym kancelárkam uhradilo nimi fakturované odmeny. Zo zmlúv o právnej pomoci, dohôd o poskytovaní právnych služieb, resp. v zmysle mandátnej zmluvy, ktoré boli žiadateľovi sprístupnené vyplýva, že advokát pri vyúčtovaní hodinovej odmeny predloží klientovi časovú špecifikáciu, resp. výkaz odpracovaných hodín. Tieto vyúčtovania však predložené neboli.

Rozhodnutím zo dňa 24.09.2013 č. V.14389/2013 mesto Prešov, Mestský úrad v Prešove podľa § 18 ods. 2 zákona o slobode informácií nevyhovel žiadosti o sprístupnenie informácií žiadateľa CORS, spol. s r.o. doručenej dňa 17.09.2013, ktorou žiadateľ požadoval sprístupniť tam uvedené informácie.

Výrok rozhodnutia odôvodnil tým, že z obsahu žiadosti o sprístupnenie informácií je zrejmé, že žiadateľ má vedomosť o informáciách, ktoré boli zo strany mesta Prešov sprístupnené listom č. 93739/2013/V. zo dňa 05.06.2013 Petrovi Jarkovskému-CORYN, na základe jeho žiadosti o sprístupnenie informácií zo dňa 13.05.2013, pretože sa na tieto informácie vo svojej žiadosti priamo odvoláva a zároveň ide o totožnú osobu žiadateľa-Petra Jarkovského, ktorý je v tomto prípade konateľom spoločnosti. Vzhľadom na uvedené mal žiadateľ možnosť prijať informácie týkajúce sa uzatvorených zmlúv o právnej pomoci, resp. o poskytovaní právnych služieb, ktoré mesto Prešov uzavrelo s advokátmi, resp. advokátskymi kancelárkami od 01.01.2004 do 30.04.2013 a zároveň mal možnosť získať informácie o fakturovaných odmenách, ktoré mesto Prešov uhradilo z verejného rozpočtu na základe doručených faktúr. Týmto spôsobom bolo riadne dodržané základné právo žiadateľa na informácie garantované v čl. 26 ods. 2 Ústavy SR a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 184/03 zo dňa 01.10.2003 a na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžo 190/2008 zo dňa 27.05.2009. Požiadavka žiadateľa na predloženie vyúčtovaní hodinových odmien, časových špecifikácií, resp. výkazov odpracovaných hodín k faktúram, ktoré mali mestu Prešov advokáti predložiť pri vyúčtovaní odmien spolu s faktúrami za obdobie od 01.01.2004 do 30.04.2013 je flagrantnou ukážkou požiadaviek, na ktoré sa zákon o slobode informácií nevzťahuje z dôvodu, že odpoveď by si vyžiadala okamžité prechodné navýšenie existujúcich personálnych a technických kapacít príslušného organizačného útvaru Mestského úradu v Prešove na vyhľadanie a spracovanie odpovede (sprístupnenie informácií). Informácie, ktoré sú žiadateľovi toho času známe, dostatočne naplňajú účel zákona o slobode informácií sprístupniť verejnosti informácie týkajúce sa činnosti, resp. hospodárenia mesta Prešov ako povinnej osoby, čím došlo k riadnemu zabezpečeniu realizácie práva žiadateľa na prijímanie informácií bez potreby sprístupniť žiadateľovi požadované informácie.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol napadnutým rozhodnutím zo dňa 05.11.2013 č. V.15917/2013 tak, že potvrdil rozhodnutie mesta Prešov, Mestského úradu v Prešove o odmietnutí poskytnúť informácie sp. zn. V.14389/2013 zo dňa 24.09.2013 vo veci nevyhovenia žiadosti o sprístupnenie informácií žiadateľa a jeho odvolanie doručené mestu Prešov dňa 02.10.2013 zamietol.

Výrok rozhodnutia odôvodnil tým, že k tvrdeniam žiadateľa uvádzaných v jeho odvolaní, že nemôže posúdiť účelnosť a hospodárnosť vynaložených verejných prostriedkov uviedol, že kompetencia posudzovať účelnosť a hospodárnosť vynaložených prostriedkov zo strany mesta prináleží s poukazom napr. na § 18d zákona o obecnom zriadení, resp. § 2 zákona č. 39/1993 Z.z. o Najvyššom kontrolnom úrade SR kontrolným, resp. dozor vykonávajúcim orgánom, ktorým túto kompetenciu zveruje predmetná legislatíva (napr. hlavný kontrolór mesta Prešov, Najvyšší kontrolný úrad SR a pod.). V prípade, že má žiadateľ podozrenie, že dochádza k nevhodnému nakladaniu s verejnými prostriedkami, je oprávnený podať príslušným orgánom podnet na prešetrenie tohto stavu, pričom týmto príslušným orgánom v prípade potreby mesto poskytuje požadovanú súčinnosť, resp. predloží

kompletné podklady, ktoré má k dispozícii. Nemožno sa však stotožniť s tým, že žiadateľovi je mesto povinné poskytovať kompletné podklady z niekoľkých rokov za účelom výkonu kontroly hospodárnosti a účelnosti vynaložených verejných prostriedkov, ktorú chce vykonávať žiadateľ. Požiadavka žiadateľa na predloženie vyúčtovaní hodinových odmien, časových špecifikácií, resp. výkazov odpracovaných hodín k faktúram, ktoré mali mestu Prešov advokáti predložiť pri vyúčtovaní odmien spolu s faktúrami za obdobie od 01.01.2004 do 30.04.2013 je nepochybne požiadavkou, v zmysle ktorej by povinná osoba musela poskytovať žiadateľovi kompletné podklady, ktoré má k dispozícii, čo by si vzhľadom na obdobie určené žiadateľom a množstvo dokumentácie vyžiadalo okamžité prechodné navýšenie existujúcich personálnych a technických kapacít sekcie majetkovej a ekonomickej MsÚ v Prešove za účelom vyhovievania žiadateľovi. Na takúto požiadavku sa zákon o slobode informácií vzťahovať nemôže, pretože by sa marila výkonná aj riadiaca funkcia nadriadených, kontrolných alebo dozor vykonávajúcich orgánov a do výkonu verejnej správy by zasahovali subjekty, ktoré za jej činnosť nezodpovedajú a ani ju nevykonávajú. Nemôže sa na požiadavky tohto druhu vzťahovať aj preto, lebo odpoveď by si vyžiadala okamžité prechodné navýšenie existujúcich personálnych a technických kapacít príslušného organizačného útvaru Mestského úradu v Prešove na vyhľadanie a spracovanie odpovede, čo by bolo v rozpore s čl. 5 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/98/ES o opakovanom použití informácií verejného sektora, podľa ktorého subjekty verejného sektora, pokiaľ je to možné a vhodné, vyhotovia svoje dokumenty vo všetkých dostupných formátoch alebo jazykoch v elektronickej forme. To nezaväzuje subjekty verejného sektora k tvorbe alebo prispôbovaniu dokumentov tak, aby zodpovedali žiadosti, ani tomu, aby poskytovali výpisy z dokumentov, ak by to vyžadovalo neprimerané úsilie presahujúce rámec jednoduchých operácií. Žalovaný v rozhodnutí poukázal aj na to, že žiadateľ ako konateľ viacerých obchodných spoločností doručil mestu Prešov ako povinnej osobe v dňoch 16.09.2013 a 17.09.2013 v tej istej veci, ktorá je predmetom preskúmania v rámci tohto odvolacieho konania štyri identické žiadosti o sprístupnenie informácií, ktorými požaduje sprístupniť rovnaké informácie. Účelom zákona o slobode informácií však nemôže byť šikanózný výkon práva vo vzťahu k povinnej osobe, ktorý je vedený s úmyslom, aby bola povinná osoba uvedená do zvlášť nepriaznivej situácie, ktorá nie je riadnym výkonom práva na informácie, ale snaha o okamžité prechodné navýšenie personálnych a technických kapacít povinnej osoby za účelom vyhovievania požiadavky žiadateľa. Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí stotožnil s tým, že účelom zákona o slobode informácií je predovšetkým zabezpečenie realizácie práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tzn. sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných a že žiadateľ má vedomosť o informáciách, ktoré boli zo strany mesta Prešov sprístupnené listom č. 93739/2013/V. zo dňa 05.06.2013 Petrovi Jarkovskému-CORYN, na základe jeho žiadosti o sprístupnenie informácií zo dňa 13.05.2013, pretože sa na tieto informácie vo svojej žiadosti priamo odvoláva a zároveň ide o totožnú osobu žiadateľa-Petra Jarkovského, ktorý je v tomto prípade konateľom obchodnej spoločnosti, čím došlo k riadnemu zabezpečeniu realizácie práva žiadateľa na prijímanie informácií bez potreby sprístupniť žiadateľovi ďalšie požadované informácie. Informácie, ktoré sú žiadateľovi toho času známe dostatočne naplňujú účel zákona o slobode informácií sprístupniť verejnosti informácie týkajúce sa činnosti, resp. hospodárenia mesta Prešov ako povinnej osoby, čím došlo k riadnemu zabezpečeniu realizácie práva žiadateľa na prijímanie informácií bez potreby sprístupniť žiadateľovi informácie, ktoré následne požadoval. Žalovaný považoval preskúmané rozhodnutie za dostatočne zdôvodnené a zrozumiteľné, ktoré spĺňa obsahové náležitosti ustanovené Správnym poriadkom a je z neho zrejmé, ako sa použila správna úvaha pri použití právnych predpisov, na základe ktorých bolo rozhodnuté.

Žalovaný správny orgán postupoval pri vydávaní napadnutého rozhodnutia podľa ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám (zákon o slobode informácií) za použitia smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2003/98/ES zo dňa 17.11.2003 o opakovanom použití informácií verejného sektora, ktorá bola zákonným spôsobom implementovaná do nášho právneho poriadku.“

Prvostupňový súd citoval ustanovenia § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, 2, § 14, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1, 8, § 19 ods. 1, 2, 3, 5, § 22 ods. 1, § 22a zákona o slobode informácií. Poukázal na to, že podľa § 22a zákona o slobode informácií týmto zákonom sa preberajú právne záväzné akty Európskej únie uvedené v prílohe. Touto smernicou je aj spomínaná smernica Európskeho parlamentu a rady č. 2003/98/ES zo dňa 17.11.2003 o opakovanom použití informácií verejného sektora (ďalej len

„smernica“), z ktorej zároveň citoval čl. 2 ods. 4, čl. 3 ods. 1, čl. 4 ods. 1, 2, 3, 4, čl. 5 ods. 1, 2, 3.

Krajský súd uviedol, že „primárnou otázkou, ktorú bolo potrebné v danej veci vyriešiť je námietka žalobcu uvedená v podanej žalobe, ktorou namieta nesprávne právne posúdenie veci, keď odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považuje za alibistické z dôvodu, že aj napriek tomu, že žalobca požadoval iba také informácie, ktoré má mesto Prešov k dispozícii, a na sprístupnenie ktorých je potrebná iba jednoduchá operácia, tieto mu sprístupnené neboli. Vády rozhodnutia vzhliadol žalobca v tom, že žalovaný správny orgán nesprístupnil žalobcovi požadované informácie z dôvodu potreby okamžitého prechodného navýšenia existujúcich personálnych a technických kapacít sekcie majetkovej a ekonomickej Mestského úradu v Prešove, s čím sa však žalobca nestotožňuje, nakoľko ním požadované informácie si takéto rozsiahle spracovanie, prispôsobovanie či výpisy z dokumentov nevyžadujú.

Preskúmaním veci však súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu sú správne a zákonné. Podaná žaloba preto nie je dôvodná.

S námietkou žalobcu, že ním požadované informácie nevyžadujú spracovanie, prispôsobovanie či výpisy z dokumentov, a že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v tomto smere alibistické, pretože poskytnutie požadovaných informácií by si na strane povinnej osoby vyžiadalo potrebu okamžitého prechodného navýšenia existujúcich personálnych a technických kapacít, sa súd nestotožnil. Žalobca v doplnení svojej žaloby zo dňa 24.06.2014 poukazuje na to, že mesto Prešov sprístupnilo spoločnosti BENC, s.r.o. totožné informácie, ale za iné časové obdobie, preto ich mohlo sprístupniť aj žalobcovi. Súd však považuje tieto úvahy žalobcu za nesprávne. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na poskytnutie totožných informácií inej obchodnej spoločnosti s totožným konateľom, súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti vymedzené časové obdobie jedného roka (od 01.05.2013 do 28.05.2014), zatiaľ čo v prejednávanom prípade sa žalobca domáhal poskytnutia informácií za časové obdobie viac ako deväť rokov (od 01.01.2004 do 30.04.2013), ktoré by si aj podľa názoru súdu nepochybne vyžiadalo neprimerané úsilie presahujúce rámec jednoduchej operácie zo strany povinnej osoby na spracovanie a prispôsobovanie požadovaných informácií tak, ako sa toho domáhal žalobca. Namietaný postup povinnej osoby je plne v súlade aj s čl. 5 ods. 2 smernice. Ani súd nie je toho názoru, že by sa zákon o slobode informácií vzťahoval na každú žiadosť o poskytnutie informácií bez jej posúdenia a že by nevyhovením žiadosti o sprístupnenie informácií došlo k porušeniu práva na prijímanie informácií v zmysle čl. 26 ods. 1 Ústavy SR a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti súd poukazuje na doterajšiu judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý taktiež podporuje uvedený názor, keď deklaruje, že obsahom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo sťažovateľa dostávať informácie podľa jeho predstáv a očakávaní (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 184/03 zo dňa 01.10.2003, na ktoré správne v napadnutom rozhodnutí odkazuje aj žalovaný). Navyše žalobca mal o požadovaných informáciách vedomosť z listu č. 93739/2013/V. zo dňa 05.06.2013, ktorým boli tieto sprístupnené P.- CORYN na základe jeho žiadosti zo dňa 13.05.2013, o čom svedčí aj fakt, že sa na tieto informácie priamo vo svojej žiadosti odvoláva. Súd sa v plnej miere stotožňuje so stanoviskom žalovaného v napadnutom rozhodnutí, že sprístupnením týchto informácií došlo k riadnemu zabezpečeniu realizácie práva žiadateľa na prijímanie informácií bez potreby sprístupniť žiadateľovi ďalšie požadované informácie.

Pokiaľ ďalej žalobca v podanej žalobe tvrdí, že napadnutým rozhodnutím žalovaný nenaplnil princíp publicity (otvorenosti) verejnej správy s poukazom na potrebu kontroly nakladania s verejnými prostriedkami, súd v tejto súvislosti odkazuje na presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Právomoc kontrolovať nakladanie s verejnými prostriedkami a dodržiavanie zmlúv žalobcovi neprináleží. Žalovaný sa s námietkami žalobcu v tomto smere riadne a náležitým spôsobom vysporiadal, preto sa súd v tejto časti v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré odkazuje. Žalobnú námietku súd vyhodnotil ako nedôvodnú a v dôsledku toho za nespôsobilú privodiť zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Ani žalobca v podanej žalobe nepoprel poskytnutie informácií, ktoré svojím obsahom zodpovedali rozsahu žiadosti zo dňa 13.05.2013 sprístupnené odpoveďou č. 93739/2013/V. zo dňa 05.06.2013. Súd preto s poukazom na ďalšie rozšírenie požadovaných informácií žiadosťou zo dňa 17.09.2013 považuje túto žiadosť a informácie požadované žalobcom, konkrétne jeho konateľom P. za také informácie, ktoré by žalobca mohol v budúcnosti využiť na získanie majetkového alebo iného prospechu svojej osoby, na

ktoré poukazuje súd aj žalovaný v napadnutom rozhodnutí, a to predovšetkým s dôrazom na viaceré súdne spory, ktorých účastníkmi sú práve žalobca a žalovaný.

Vzhľadom na uvedené súd žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a náhradu trov konania účastníkom nepriznal, pretože žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.“

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že prvostupňový súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, samotné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní došlo zo strany krajského súdu pri aplikácii ustanovenia § 250f O.s.p. k závažnému procesnému pochybeniu, čím predmetné konanie trpí vadou podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že na základe výzvy Krajského súdu v Prešove č. 2S 49/2013-41 z 27. februára 2014, doručenej žalobcovi dňa 21. marca 2014, žalobca listom z 24. júna 2014, doručeným krajskému súdu dňa 25. júna 2014 súdu oznámil, že nesúhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania. Krajský súd však vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania. Ďalej vo svojom odvolaní poukázal na čl. 26 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a na ustanovenia § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o slobode informácií.

Žalobca poukázal na nasledovné tvrdenia krajského súdu v odôvodnení rozhodnutia, ktoré neodôvodňujú zákonnosť napadnutého rozhodnutia:

a) „Žalobca v doplnení svojej žaloby zo dňa 24. júna 2014 poukazuje na to, že mesto Prešov sprístupnilo spoločnosti BENC, s.r.o. totožné informácie, ale za iné časové obdobie, preto ich nemohlo sprístupniť aj žalobcovi. Súd však považuje tieto úvahy žalobcu za nesprávne. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na poskytnutie totožných informácií inej obchodnej spoločnosti s totožným konateľom, súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti vymedzené časové obdobie jedného roka (od 01.05.2013 do 28.05.2014), zatiaľ čo v prejednávanom prípade sa žalobca domáhal poskytnutia informácií za časové obdobie viac ako deväť rokov (od 01.01.2004 do 30.04.2013), ktoré by si aj podľa názoru súdu nepochybne vyžiadalo neprimerané úsilie presahujúce rámec jednoduchej operácie.“ Podľa žalobcu toto tvrdenie krajského súdu je irelevantné, keďže spoločnosti BENC, s.r.o. sprístupnil totožné informácie- vyúčtovanie odmien za poskytnuté právne služby za obdobie od 1. mája 2013 do 28. mája 2014 a to v celkovom počte 25 ks a v predmetnej právnej veci mal žalovaný k sprístupneným faktúram za obdobie od 1. januára 2004 do 30. apríla 2013, ktorých bolo spolu 117 vyhotoviť potom cca 117 ks kópií A4. Informácie, ktoré si žiadal žalobca, nevyžadovali ani osobitné spracovanie, prispôbienie dokumentov alebo výpisy dokumentov, resp. kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť. Ak by platilo tvrdenie krajského súdu, potom by povinné osoby nemuseli poskytovať skoro žiadne informácie, resp. by si mohli vyberať podľa svojho úsudku, čo žiadateľovi sprístupnia a čo nie, čo by bolo v rozpore s čl. 26 Ústavy SR. Žalobca poukázal na to, že vyhotovenie viac ako 25 ks kópií listín A4 nepredstavuje neprimerané úsilie presahujúce rámec jednoduchej operácie, nakoľko každá žiadosť o poskytnutie informácií by bola neprimeraným zaťažením povinnej osoby a zákon o slobode informácií by tak stratil zmysel. Žalobca uvádza, že ak by skompletizovanie požadovaných informácií bolo považované za „spracovanie a prispôbovanie dokumentov“ išlo by o absurdný a protiústavný výklad právnych predpisov Bez povinnosti povinnej osoby vyhľadať, zhromaždiť a skompletizovať požadované informácie by nebolo zrejmé, aké informácie by povinné osoby mali vôbec sprístupniť. Je logické, že skompletizovanie požadovaných informácií si vždy vyžaduje určitý čas, ale podľa názoru žalobcu to nevyhnutne patrí k vybaveniu každej žiadosti o sprístupnenie informácie zo strany povinnej osoby a preto je podstatné, či s nimi povinná osoba disponuje, alebo nedisponuje a v danom prípade žiadané informácie žalovaný k dispozícii má.

b) „Žalobca mal o požadovaných informáciách vedomosť z listu č. 93739/2013/V. z 5. júna 2013, ktorým boli tieto sprístupnené P.-CORYN na základe jeho žiadosti z 13. mája 2013, o čom svedčí aj fakt, že sa na tieto informácie priamo vo svojej žiadosti odvoláva a, že sprístupnením týchto informácií

došlo k riadnemu zabezpečeniu realizácie práva žiadateľa na prijímanie informácií bez potreby sprístupniť žiadateľovi ďalšie požadované informácie.“ Aj toto tvrdenie krajského súdu považoval žalobca za nepravdivé, keďže listom č. 93739/2013/V. z 5. júna 2013 boli sprístupnené P.-CORYN iba kópie zmlúv o poskytnutí právnej pomoci, resp. dohôd o skončení poskytovania právnych služieb, ktoré uzatvorilo mesto Prešov, celkovo v počte 26 ks a iba kópie faktúr doručených mestu Prešov za poskytovanie právnych služieb, celkovo v počte 117 ks a to bez požadovaných informácií-vyúčtovania hodinových odmien, časových špecifikácií, resp. výkazov odpracovaných hodín, ktoré sú prílohou sprístupnených faktúr v zmysle sprístupnených zmlúv o poskytnutí právnej pomoci. Žalovaný ako orgán verejnej moci má plnú informačnú povinnosť a má sprístupniť čo najširší okruh informácií. Vo vzťahu k plnej informačnej povinnosti orgánu verejnej moci a sprístupneniu čo najširšieho okruhu informácií poukázal žalobca na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Konkrétne uviedol rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sž 4/2010 z 24. novembra 2011, v zmysle ktorého sprístupnením len tejto zmluvy samej o sebe nemožno sa v potrebnom rozsahu oboznámiť s postupom správneho orgánu pri nakladaní s majetkom mesta tak, ako je tomu aj v tejto právnej veci, kedy sa sprístupnením iba faktúr nemožno oboznámiť s nakladaním s majetkom mesta. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 236/2006 z 28. júna 2007 vyplýva, že plná informačná povinnosť voči každému je z hľadiska čl. 26 ods. 4 Ústavy SR namieste buď vtedy, keď ide o subjekt, ktorý hospodári s verejnými financiami, resp. nakladá s majetkom štátu alebo obcí, alebo vtedy, ak ide o subjekt, ktorý bol kreovaný zákonom alebo na základe zákona, ktorý patrí do oblasti verejného práva.

c) „Právomoc kontrolovať nakladanie s verejnými prostriedkami a dodržiavanie zmlúv žalobcovi neprináleží.“ Tvrdenie krajského súdu je ničím nepodložené, nakoľko v zmysle § 3 ods. 3 zákona o slobode informácií sa informácie sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje. Poukázal na skutočnosť, že žalobca uviedol svoj úmysel oboznámiť sa s postupom žalovaného pri nakladaní s majetkom mesta, to však neznamená, že žalobca vykonáva kontrolnú činnosť orgánov verejnej správy. Žalobca len využíva svoje právo požadovať a dostávať od povinných osôb informácie o hospodárení s verejnými prostriedkami a o nakladaní s majetkom obce.

d) „Žiadosť zo 17. septembra 2013 a informácie požadované žalobcom, konkrétne jeho konateľom P. za také informácie, ktoré by žalobca mohol v budúcnosti využiť na získanie majetkového alebo iného prospechu svojej osoby... a to s dôrazom na viaceré súdne spory, ktorých účastníkmi sú práve žalobca a žalovaný“. Podľa žalobcu je táto úvaha krajského súdu scestná a zjavne úmyselne vykonštruovaná proti konateľovi žalobcu. Nie je zrejmé, z akého právneho ustanovenia vyplýva právo súdu alebo povinných osôb hľadať a posudzovať podľa krajského súdu akési skryté úmysly žiadateľa o sprístupnenie informácií, ktoré podľa krajského súdu u žalobcu predstavujú získanie majetkového alebo iného prospechu, práve naopak žalobca má pochybnosti, či konanie žalovaného (s podporou súdu) nezastiera nevhodné nakladanie s majetkom mesta Prešov. Vo vzťahu k prebiehajúcim súdnym sporom so žalovaným, žalobca uviedol, že nevidí zákonnú ani logickú prekážku, prečo by ako žiadateľ o informácie, mal byť konaním povinnej osoby nepriamo diskriminovaný, a to odmietaním jeho žiadostí, či zamietaním odvolaní voči rozhodnutiu o odmietnutí.

Záverom žalobca poukázal na nezákonnosť rozhodnutia žalovaného o nesprístupnení informácií s tým, že krajský súd, ktorý potvrdil správnosť takéhoto nezákonného rozhodnutia žalovaného, pokračoval v nezákonnom zásahu do jeho ústavných práv. Zároveň krajský súd odňal možnosť žalobcovi konať pred súdom, keďže napriek oznámeniu žalobcu, že nesúhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania, súd vo veci konal bez toho, aby vo veci vytýčil pojednávanie. Preto žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2S 49/2013 z 5. septembra 2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť mu trovy právneho zastúpenia, ktoré zároveň

vyčíslil. Stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu, podľa ktorého zo zákona o slobode informácií nevyplyva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 SŽi/2/2010 a na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. októbra 2003 sp. zn. II. ÚS 184/03, ktorými podporoval svoj právny názor. V ďalšej časti vyjadrenia poukázal na samotné odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia z 5. novembra 2013 č. V. 15916/2013, z ktorého citoval časť jeho obsahu.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu podľa § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 a § 250ja ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a to pre závažné procesné pochybenie.

Podľa čl. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy (t.j. druhej hlavy piatej časti) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona (§ 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., súd rozhodnutie zruší, len ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa ustanovenia § 156 ods. 1 O.s.p. rozsudok sa vyhlasuje vždy verejne, vyhlasuje ho predseda senátu alebo samosudca v mene Slovenskej republiky. Uvedie pritom výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti výkonu rozhodnutia.

Senát odvolacieho súdu sa podrobne oboznámil s predloženým spisom prvostupňového súdu a zistil nasledovné.

Z podkladov súdneho spisu vyplýva, že v spise sa na čl. 59 nachádza úprava predsedníčky senátu zo dňa 16. júla 2014, v zmysle ktorej bol na vyhlásenie rozhodnutia v predmetnej veci určený deň 5. september 2014 o 11,15 hod. č. dv./II. poschodie.

Na čl. 60 súdneho spisu sa nachádza upovedomenie o uvedenom termíne vyhlásenia rozhodnutia v predmetnej právnej veci (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.), ktoré je zopnuté s malou zápisnicou o hlasovaní z uvedeného dňa, zažurnalizovanou pod čl. 61.

Zápisnica o vyhlásení rozhodnutia sa v spise nenachádza.

Na tomto mieste odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že rozsudok sa vždy vyhlasuje verejne v

mene Slovenskej republiky a v stojí všetkých prítomných v pojednávacej miestnosti s výnimkou telesne postihnutých či osôb, ktorých zdravotný stav a vek neumožňuje vypočítať si vyhlásenie rozsudku v stojí. Pri verejnom vyhlásení rozsudku sa uvedie výrok spolu so stručným odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti výkonu rozhodnutia. Táto skutočnosť sa zápisnične podchytí.

Zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku predstavuje dôkaz:

- o tom, že zo strany súdu bol zachovaný zákonný postup v súlade s ustanovením § 156 ods. 1 O.s.p., t.j. že rozsudok bol verejne vyhlásený, vrátane odôvodnenia a poučenia o odvolaní,
- o zložení senátu, ktorý vo veci rozhodol (za účelom posúdenia, či vo veci rozhodovali v senáte zákonní sudcovia)
- o spôsobe rozhodnutia.

Znenie výroku rozsudku uvedené v zápisnici z pojednávania, resp. v zápisnici o vyhlásení rozsudku (za stavu, že verejnosť vyhlásenia rozsudku bola zabezpečená postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., teda oznámením miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu, a to najneskôr 5 dní pred jeho vyhlásením), na ktorom sa vyhlasuje rozsudok, musí byť v zásade totožné so znením výroku uvedeným v písomnom vyhotovení rozhodnutia. Výplýva to z ustanovenia § 156 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého momentom vyhlásenia rozsudku je súd týmto rozsudkom viazaný.

Nepreskúmateľnosť postupu súdu má za následok vydanie nezákonného rozhodnutia.

Pokiaľ žalobca v rámci odvolania namietal nedodržanie procesného postupu zo strany súdu, neuniklo pozornosti senátu odvolacieho súdu, že v predložennom súdnom spise sa síce nachádza jeho vyjadrenie zo dňa 24. júna 2014, avšak uvedené vyjadrenie nesúhlas s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania neobsahuje. Iné vyjadrenie žalobcu sa v prvostupňovom spise tak, ako bol predložený odvolaciemu súdu, nenachádzalo.

Vzhľadom na zistené závažné pochybenie prvostupňového súdu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nezostávalo nič iné, ako napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), a to bez toho, aby sa zaoberal hmotnoprávnou stránkou odvolania.

V ďalšom konaní bude povinnosťou prvostupňového súdu postupovať zákonným spôsobom, prejednať vec na pojednávaní (s poukazom na obsah odvolania, v rámci ktorého sa žalobca výslovne domáhal prejednania veci na nariadenom pojednávaní), v medziach podanej žaloby a opätovne o nej rozhodnúť.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvej O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.